

желѣзо и ся научилъ да си врыши съ него работѣ, то му станѣло потрѣбно и полезно въ много работы.

За хлѣба, кой-то днесъ съ малко или много трудъ си добывамы, и безъ кой-то сега ни ся чини че не быхмы могли да живѣемъ, едно врѣмя хора-та никакъ не знаяли, и то не само какъ ся прави такъвъ, какъвъ-то е днесъ, сладъкъ, душенъ и мягкъ, нъ ни-то знаяли, че житно-то зръно поносило за хранѣ; за-что-то дѣто ся намира самораслекъ жито, какво-то по Долній Египетъ, зръно-то му е дребно па и не чини за хранѣ. За това трѣбувало да ся прѣсади и да ся разсади нарѣдко а не както е въ естество-то, дѣто вѣтъръ го нанесълъ и натрупалъ така гѣсто, что-то да не може то да вирѣе и да ся налѣе. Кога-то, по добрѣ слукѣ, чловѣкъ научилъ това и съгля-далъ колко харнѣ хранѣ има у това ситно зръно, той зель да го сѣе и така жито-то му станѣло прѣва потрѣба за хранѣ. Малко-по-малко чловѣкъ докаралъ да прави брашно, а испослѣ отъ намесено брашно съ соль, квасъ и водѣ постигнѣлъ да пече хлѣбъ. Така сѣщо, види ся, е опитомилъ чловѣкъ и други растенія и овоція и така зело да излиза цѣла истина оня законъ и онова назначеніе: *да повлада чловѣкъ на земѣ-тѣ*; нъ за да ѝ повлада трѣбувало трудъ и мѣка.

III. Чловѣку отъ Труда подобрѣло.

Напѣлнѣте земѣ-тѣ и повладайте ѝ.

(Быт. 1, 28.)

Да речемъ, че нѣкой си има иманіе въ пары всичко пятдесять хыляды гр. и въ кѣщи е само той,